

Arrest

nr. 54 261 van 11 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 18 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt hem op 18 oktober 2010 ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest het gerecht dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

De tweede bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 30/06/2010,
wordt aan K.M. (...)*

geboren te (...)

van MAROKKO nationaliteit, verblijvend(...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 18.11.2010 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.(...)”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder stelt in zijn nota het volgende:

“uit verzoekers middelen blijkt dat hij zich niet enkel richt tegen het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten (die nochtans expliciet als bestreden beslissing wordt aangegeven onder ‘BESTREDEN BESLISSING’), doch tevens tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij meent dan ook dat de middelen onontvankelijk zijn in zoverre gericht tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn immers niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift als bestreden beslissing op geeft *“De beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 30/6/2010, ter kennis gebracht aan verzoeker op 18/10/2010, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B werd afgeleverd.”* In het dispositief vraagt verzoeker de bestreden beslissing d.d. 30 juni 2010 en het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18 oktober 2010 te schorsen en nietig te verklaren. Hoewel verzoeker het onzorgvuldig formuleert, blijkt duidelijk dat verzoeker zowel de beslissing van 30 juni 2010, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard als het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 oktober 2010 wenst aan te vechten. Beide beslissingen worden ook bij het verzoekschrift gevoegd en dit blijkt ook uit de inhoud van de middelen, zoals verweerder zelf aangeeft.

Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat de middelen in zoverre ze gericht zijn tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard onontvankelijk zijn, nu deze beslissing evenals het bevel om het grondgebied te verlaten het voorwerp vormen van huidig geding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Verzoeker geeft een uitgebreide feiten uiteenzetting en wijst op het feit dat hij in 2004 zonder een geldig inreisvisum naar België kwam, dat hij sedert zes jaar bij vrienden verblijft en dat hij in zijn levensonderhoud voorziet. Tevens steunde hij zijn achtergebleven familie die hij geregeld geld opstuurde. Verzoeker stelt dat hij nooit in aanraking is geweest met het gerechtelijk apparaat en wijst op zijn inspanningen zich te integreren en de gevolgde Nederlandse taallessen. Hij geeft aan geen enkel toekomstperspectief te hebben in zijn land van herkomst en wijst op de morele plicht die hij heeft om zijn achtergebleven familie te onderhouden. Verzoeker stelt nooit een poging te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen en ondanks zijn verwoede pogingen er niet in slaagde om een arbeidsovereenkomst te bekomen. Hij meent desondanks te voldoen aan alle gestelde criteria zowel qua verblijfsduur als qua lokale verankering en beroept zich op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

4.2 Verzoeker voert vervolgens een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 8 van het EVRM. Hij zet zijn middelen als volgt uiteen:

*“*schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*

Zoals reeds hoger aangehaald werd de motiveringsplicht schromelijk met de voeten getreden. Op geen enkel moment wordt een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

**schending van de rechten van verdediging*

Uit het voorgaande is duidelijk gebleken dat de rechten van verdediging geschonden werden. Immers, op geen enkel moment werd verzoeker uitgenodigd om gehoord te worden of om uitleg te verschaffen. Verzoeker werd de kans gegeven om zijn illegale verblijfstoestand te regulariseren waartoe hij een verzoek heeft ingediend op 15/9/2009. Verder werd verzoeker op geen enkel moment gehoord omtrent zijn verwoede pogingen om een arbeidsovereenkomst te bekomen. Op geen enkel moment motiveerde DVZ haar beslissing hieromtrent. De rechten van verdediging van verzoeker werden hierdoor schaamteloos geschonden.

**schending van art. 8 EVRM*

Art. 8 EVRM stelt onomwonden dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Verzoeker huurt een appartement en heeft hier zijn privé-leven, zijn vriendenkring en zijn sociaal leven. Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst wordt gewezen, dan komt hij in ernstige financiële problemen aangezien hij in zijn land van herkomst geen enkel toekomstperspectief heeft. Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat verzoeker hier reeds meer dan 6 jaar woont en hij geen enkele binding meer heeft met zijn land van herkomst. Verzoeker is totaal vervreemd van zijn land van herkomst. Niet alleen het privé-leven van verzoeker wordt overhoop gehaald, maar ook van dat van zijn achtergebleven familie. Verzoeker is al die jaren zijn achtergebleven familieleden blijven onderhouden. Indien deze inkomsten voor hen wegvallen, wordt heel hun bestaan en hun overlevingskansen omver gehaald.”

4.3 Verzoeker diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. Verweerder heeft verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf aldus ten gronde onderzocht. Uit het administratief dossier blijkt en dit wordt niet betwist, dat verzoeker zijn aanvraag ten gronde baseerde op de instructies van 19 juli 2009, meer bepaald op punt 2.8.A, ononderbroken verblijf van vijf jaar en duurzame lokale verankering.

Uit de motieven van de beslissing blijkt duidelijk dat verweerder verzoekers argumenten heeft getoetst aan de criteria van punt 2.8.A van de instructies. Beide partijen geven aan op de hoogte te zijn dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd door de Raad van State op 10 december 2009. Beide partijen zijn het er evenwel over eens dat gelet op de verklaringen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na de vernietiging, dat hij de in de instructie vermelde criteria zal blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid en verweerder de door verzoeker opgegeven elementen van integratie en verblijf kon aftoetsen aan de criteria van punt 2.8.A. die hij met betrekking tot de beoordeling ten gronde van de aanvraag heeft hernomen. Deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494) en betekent niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan verweerder geen willekeur worden verweten.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Aangaande het punt 2.8.A. motiveerde verweerder het volgende:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest het gerecht dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Verzoeker is de mening toegedaan dat de motiveringsplicht met de voeten werd getreden nu op geen enkel moment een belangenafweging wordt gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Verzoeker betwist evenwel niet dat hij nooit een poging heeft ondernomen voor het bekomen van een wettig verblijf, hij betwist ook niet dat hij zich beriep op de criteria van punt 2.8.A dat expliciet vooropstelt dat verzoeker of een periode van wettig verblijf dient te hebben gehad of een geloofwaardige poging dient te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen. Verzoeker betwist geenszins dat hij niet voldoet aan dit criterium. Gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid kon verweerder dan ook motiveren dat verzoeker geen aanspraak kan maken op het criterium van 2.8.A van de vernietigde instructie.

Verzoeker meent tevens dat hij diende te worden uitgenodigd om gehoord te worden, onder meer omtrent zijn verwoede pogingen om een arbeidsovereenkomst te bekomen, zodat zijn rechten van verdediging werden geschonden. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing hierover niets motiveert.

De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505). Ook de hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Verzoeker heeft via zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 september 2009 de mogelijkheid gehad om alle feitelijke informatie te verschaffen en zijn aanvraag met nuttige elementen en stukken te staven. Verzoeker meent dat verweerder hem diende te horen en diende te motiveren omtrent zijn pogingen om een arbeidsovereenkomst te bekomen, doch de Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag op geen enkel ogenblik gewag maakt van zijn werkbereidheid of van de pogingen die hij ondernam om een arbeidsovereenkomst te bekomen. Het is aan verzoeker om bij zijn aanvraag alle nuttige informatie mee te delen, waar verweerder eventuele bijkomende informatie kan opvragen indien hij met de aan hem gekende informatie niet tot een weloverwogen beslissing kan komen. Verweerder mag er evenwel vanuit gaan dat verzoeker hem alle nuttige informatie heeft overgemaakt, zodat het hem niet kan worden verweten niet te hebben gemotiveerd aangaande verzoekers inspanningen om een arbeidsovereenkomst te bekomen, daar verweerder hier geenszins van op de hoogte was.

Uit bovenstaande bespreking blijkt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Een schending van de formele of materiële motiveringsplicht, van de hoorplicht of de rechten van verdediging wordt dan ook niet aangetoond.

Tenslotte voert verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aan, waarbij hij erop wijst dat hij een appartement huurt, hij zijn privéleven, zijn vriendenkring en zijn sociaal leven in België heeft. Hij wijst erop dat een uitwijzing hem financiële problemen bezorgt nu hij in zijn land van herkomst geen enkel toekomstperspectief heeft, hij reeds meer dan zes jaar in België woont en geen enkele binding meer heeft met zijn land van herkomst. Ook het privéleven van zijn achtergebleven familie wordt overhoop gehaald, daar de inkomsten voor hen zullen wegvallen en heel hun bestaan en hun overlevingskansen omvergehaald worden.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift niet aan dat hij in België een familie- of gezinsleven heeft maar in tegendeel dat zijn gezinsleven zich situeert in zijn land van herkomst. Verzoeker valt dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. In zoverre verzoeker verwijst naar de vrienden en het sociaal leven die hij heeft opgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 23 januari 2002, 102 840; RvS 22 september 2004, nr. 135 236; RvS 14 november 2005, nr. 151 290; RvS 15 februari 2005, nr.140 615)

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent geen bindingen meer te hebben met zijn land van herkomst, nu hij zelf aangeeft dat zijn familie is achtergebleven en hij hen onderhoudt. Verzoeker betoogt financiële problemen te zullen hebben bij een verwijdering, nu hij er geen enkel toekomstperspectief heeft, verzoeker toont evenwel niet aan welke financiële inkomsten hij in België zou mislopen bij een eventueel vertrek naar zijn land van herkomst.

Met het argument dat ook het privéleven van zijn familie wordt omver gehaald, toont verzoeker evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM aan. Verzoekers privéleven stelt hem niet vrij van het hebben van de vereiste verblijfsdocumenten die hem naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, zoals hoger werd uiteengezet op redelijke wijze niet werden toegekend. De bestreden beslissing houdt geen onrechtmatige inmenging in het privéleven van verzoeker in. Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het recht op privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN